

Arrest

nr. 96 141 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 6 oktober 2009 elk een asielaanvraag in, waarbij zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 oktober 2011, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen elk een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 21 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Bij arresten met nummers 73 977 en 73 978 van 26 januari 2012 weigert ook de Raad aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 maart 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die op 27 maart 2012 aan verzoekers ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.12.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene [K. G.] haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie kopie in omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Rusland, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-adviseur concludeert dat:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Rusland.

Betrokkene kan reizen en heeft geen nood aan mantelzorg.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie én in het standaard medisch getuigschrift.

Dat in het verzoekschrift én in het standaard medisch getuigschrift werd opgeworpen dat er enerzijds sprake is van een psychische aandoening die is ontstaan wegens traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en anderzijds sprake is van een aantal psychosomatische klachten.

In het antwoord van de arts-attaché wordt standpunt ingenomen betreffende de psychologische problemen, en de beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de gezondheidszorg voor deze problemen, doch wordt anderzijds in alle toonaarden gezwegen over de psychosomatische problemen.

Dat er tevens geen antwoord werd verschaft op de argumentatie dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene, en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 28.02.2012.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van bepaalde psychische problemen, doch de nodige zorgen hiervoor aanwezig zijn en toegankelijk zijn in Rusland.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het terugnameland dan wel het land van herkomst, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoekster juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in haar land van herkomst.

Dat daarnaast ook geen de minsten duidelijkheid verschaft wordt inzake de mogelijkheden van behandeling en de toegang tot de noodzakelijke behandeling voor wat betreft de psychosomatische problemen.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op deze essentiële punten nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, én verder over alle aspecten van de gezondheidstoestand van verzoekster, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, én zonder enige uitspraak te doen inzake de behandelingsmogelijkheden en toegankelijkheid tot de noodzakelijke behandeling voor de psychosomatische problemen, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn. Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoekster, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, noch op het lichamelijk vlak, noch op het psychische vlak, hoewel in het verzoekschrift en het standaard medisch getuigschrift hieromtrent werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde aangezien tal van argumentaties van verzoekers zonder meer niet in overweging werd genomen.”

3.1.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers ongegrond in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond dat niet blijkt dat verzoekster lijkt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat een ambtenaar-geneesheer op 28 februari 2012 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van verzoekster. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.12.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 28.11.2011 van de hand van Dr. [P.], huisarts te Neuville-en-Condroz, waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een chronisch anxio-depressief syndroom waarvoor als behandeling de medicamenten Sipralaxa en Xanax werden voorgeschreven.

Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Ik weerhoud een anxio-depressief syndroom dat medicamenteus behandeld wordt. Opvallend is wel dat betrokkene wel erg ver van haar woonst een huisarts opzoekt.

Betrokkene kan reizen en heeft geen nood aan mantelzorg.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in Rusland.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

- Informatie afkomstig van Vidal, medicatielijst voor Rusland: http://www.vidal.ru/poisk_preparatov/

Hieruit blijkt dat de medicamenten Sipralax (Escitalopram) en Xanax (Alprazolam) beschikbaar zijn in Rusland.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. [IOM Country Fact Sheets, Russian Federation, 2011, p. 8-10]

Wat de medicatie betreft, de algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen.

Voor de behandeling van de aandoening van verzoekster is de medicatie gratis. [IOM Country Fact Sheets, Russian Federation, 2011, p. 8-10]

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, kan ervan worden uitgegaan dat gezien deze beslissing ook geldt voor haar echtgenoot dat hij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat haar echtgenoot arbeidsongeschikt is.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland - het land waar zij tenslotte meer dan 25 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Wat betreft de sociale zekerheid in het land van herkomst, kan er opgemerkt worden dat er een ouderdomspensioen is voor mannen (60 jaar) en vrouwen (55 jaar) die 5 jaar gewerkt hebben.

Mannen (65 jaar) en vrouwen (60 jaar) krijgen een staatspensioen als ze niet in aanmerking komen voor een pensioen op basis van tewerkstelling. Om in aanmerking te komen voor een invaliditeitspensioen, moet de persoon voordien tewerkgesteld geweest zijn. Er bestaat tevens een werkloosheidsuitkering (26 weken voltijdse tewerkstelling vereist in het voorbije jaar om te kwalificeren) en families wiens inkomen onder het regionale bestaansminimum valt krijgen kindergeld. [Social Security Programs Throughout The World, Russia, 2010. 6pp.]

Bovendien blijkt uit de asielverklaring dat betrokkene en haar partner € 15 000 betaalden voor de volledige reis naar België [zie administratief dossier]. Dit doet een zekere financiële reserve vermoeden.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. [REAB-programma – <http://avrr.belgium.iom.int/nl/over-reab/wat-is-bijstand-bij-terugkeer.html>]

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Rusland .

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

De Raad stelt allereerst vast dat de ernst van de aandoening van verzoekster door de ambtenaar-geneesheer niet wordt betwist en dat deze erkent dat deze aandoening een risico zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan inhouden indien deze niet adequaat behandeld wordt. De ambtenaar-geneesheer stelde evenwel vast dat verzoekster kan reizen, dat zij geen mantelzorg behoeft en dat de behandeling die haar aandoening vereist in haar land van herkomst, met name Rusland, beschikbaar en toegankelijk is, zodat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer.

De Raad benadrukt dat de wetgever, bij de invoering van artikel 9ter in de Vreemdelingenwet, vooropstelde dat: *“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”* (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Het was bijgevolg de uitdrukkelijke wil van de wetgever om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling in het herkomstland te beoordelen binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het is bijgevolg nuttig om kort in te gaan op de rechtspraak van dit Hof inzake de verwijdering van (ernstig) zieke vreemdelingen.

Het EHRM oordeelde in Grote Kamer dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan zijn land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand beïnvloedt en de levensverwachting op significante wijze vermindert, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EVRM is volgens het EHRM immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het EHRM kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. t. het Verenigd Koninkrijk).

Concreet handelde de zaak N. t. het Verenigd Koninkrijk van de Grote Kamer van het EHRM over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het EHRM oordeelde dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in de rurale streek van afkomst van de verzoekende partij en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het EHRM onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van zeer uitzonderlijke omstandigheden en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Algemeen kan worden gesteld dat het EHRM nagaat of er sprake is van *“zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* en hiertoe volgende elementen afweegt: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn, wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en de graad van ernst van de ziekte (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland

(ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

Verzoekers betwisten in wezen de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet dat verzoekster kan reizen en dat zij geen mantelzorg behoeft. Evenmin betwisten zij dat de behandeling die verzoekster behoeft voor het bij haar vastgestelde anxio-depressief syndroom beschikbaar en toegankelijk is in Rusland.

Wel betogen verzoekers dat verweerder ten onrechte niet heeft geantwoord op twee elementen aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf en in het standaard medisch getuigschrift, met name enerzijds het gegeven dat verzoekster eveneens lijdt aan een aantal psychosomatische klachten en anderzijds de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van verzoekster.

Wat de psychosomatische klachten betreft, merkt de Raad op dat het door verzoekers bij de aanvraag aangebrachte medisch attest weliswaar melding maakt van enkele lichamelijke klachten, doch zonder dat hieromtrent verder enige afzonderlijke diagnose wordt gesteld. Het kan dan ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 28 februari 2012 enkel de diagnose van anxio-depressief syndroom weerhield. Daarenboven stelt de Raad vast dat in het overgemaakte standaard medisch getuigschrift onder "*punt C/ Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B*" enkel de medicatie "Sipralaxa" en "Xanax" wordt vermeld. Er blijkt aldus niet dat verzoekster, wat haar psychosomatische klachten betreft, andere medicatie of medische zorgen behoeft dan de medicatie die zij neemt voor haar anxio-depressief syndroom. Uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer – waarop verweerder zich bij het nemen van de beslissing heeft gebaseerd – blijkt dat voor beide geneesmiddelen een onderzoek werd gevoerd met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid ervan in verzoeksters herkomstland. In ieder geval dient aldus te worden aangenomen dat verweerder is nagegaan of de behandeling die verzoekster vereist beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst, met name Rusland, en vaststelde dat dit het geval is. Verzoekers betwisten het gevoerde onderzoek, en de vaststellingen waartoe dit heeft geleid, met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medicatie zoals deze blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt aldus niet dat verweerder is tekortgeschoten in zijn onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen.

De Raad wijst er verder op dat de ambtenaar-geneesheer overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet een onderzoek dient te voeren naar het risico dat de aandoening vormt voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, naar de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of verblijf en naar de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Er kan niet worden vastgesteld dat *in casu* de ambtenaar-geneesheer is tekortgeschoten in de onderzoeksplicht zoals deze uit voormelde bepaling volgt. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt daarnaast als dusdanig geen verdere verplichting in om te verifiëren of de verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, van wie werd vastgesteld dat hij kan reizen en dat hij in zijn land van herkomst kan beschikken over een adequate behandeling – vaststellingen die als dusdanig niet worden betwist – alsnog geen nadelige gevolgen kan hebben voor diens gezondheidstoestand of aanwezige pathologie. Het gegeven dat verzoekers van mening zijn dat de aandoening van verzoekster haar oorzaak heeft in de problemen die zij eerder ondervond in haar herkomstland – problemen die evenwel niet zijn kunnen worden vastgesteld in het kader van de asielprocedure – is eveneens onvoldoende om hiertoe te besluiten. Er dient immers te worden aangenomen dat de vaststelling door de ambtenaar-geneesheer / verweerder dat verzoekster kan reizen en zij bij terugkeer naar haar herkomstland, gelet op de mogelijkheid om de behandeling aldaar verder te zetten, geen risico loopt in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volstaat. Ook uit artikel 3 van het EVRM kan een dergelijke verplichting niet afgeleid worden. In dit verband kan ook worden herhaald dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen

die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Ten overvloede merkt de Raad hierbij nog op dat de evolutie van een aandoening zoals deze waaraan verzoekster lijdt in de tijd of bij terugkeer naar haar herkomstland minstens ten dele hypothetisch is en dat niet blijkt dat deze met zekerheid kan worden vastgesteld door een arts. De Raad wijst er verder eveneens op dat het gegeven dat verzoeksters aandoening een oorzaak zou vinden in de problemen in haar land van herkomst, in zoverre dit kan worden aangenomen, geen afbreuk doet aan de vaststellingen door de ambtenaar-geneesheer dat verzoekster kan reizen en haar aandoening in haar land van herkomst kan behandeld worden en dat er vanuit medisch oogpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer. Uit dit enkele gegeven kan ook nog niet worden afgeleid dat haar toestand bij terugkeer naar het herkomstland zal verslechteren, dat zij aldaar niet adequaat kan worden behandeld voor haar aandoening of dat zij alsnog enig risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dreigt te ondergaan.

Verzoekers verwijzen nog naar rechtspraak van de Raad van State doch er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

De uiteenzetting van verzoekers laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

3.1.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers eveneens geschonden achten – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Er kan ook geenszins worden aangenomen dat de ambtenaar-geneesheer een verder onderzoek diende te verrichten naar bepaalde klachten waarvoor geen aparte, specifieke diagnose werd gesteld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.1.2.4. Waar verzoekers nog lijken te verwijzen naar een schending van andere “*beginselen van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan verzoekers toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.1.2.5. Wat artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden benadrukt dat deze bepaling vereist dat verzoekers doen blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers in slechts uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002; nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

In zoverre verzoekers van mening zijn dat er sprake is van een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM op grond van de medische situatie van verzoekster, kan in wezen worden verwezen naar de voorgaande bespreking van het middel inzake de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hierbij werd reeds vastgesteld dat verzoekers het motief dat de behandeling die verzoekster behoeft beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland en dat bijgevolg niet blijkt dat er sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling niet weerleggen. Verzoekers tonen niet aan dat het onderzoek van verweerder voorafgaand aan de bestreden beslissing niet rigoureus zou zijn gebeurd. Zij brengen zelf ook geen gegevens bij die op een schending in hunnen hoofde van artikel 3 van het EVRM zouden wijzen.

Verder kan er, in zoverre verzoekers wijzen op de problemen die zij stellen in het verleden in hun herkomstland te hebben gekend, nog worden gewezen op de arresten met nummers 73 977 en 73 978 van de Raad van 26 januari 2015² waarbij verzoekers, naast de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst het risico lopen onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zij brengen ook geen nieuw elementen in deze zin aan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het eerste middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat door de adviserend geneesheer werd vastgesteld dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de

psychische integriteit bij gebrek aan noodzakelijke behandeling, doch waarbij er geen advies werd verleend over de gevolgen van een terugkeer op deze pathologie.

Er werd enkel gesteld dat de actuele medische aandoening geen medisch bezwaar uitmaakt tegen terugkeer naar het land van herkomst, doch geenszins standpunt ingenomen inzake de evolutie van deze pathologie na terugkeer.

Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie in al zijn aspecten, na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terugkeer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet zou kunnen afwijzen. ”

3.2.2.1. In de mate dat het de bedoeling is van verzoekers om de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) aan te voeren, merkt de Raad op dat deze uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is nu uit het voorgelegde medische dossier niet blijkt dat er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 28 februari 2012, dat samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoekers ter kennis werd gebracht en bijgevolg integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing. In dit advies wordt vastgesteld dat verzoekster kan reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de aangehaalde aandoening weliswaar een voldoende ernst heeft in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet doch dat een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland en er vanuit medisch oogpunt aldus geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. De ambtenaar-geneesheer heeft eveneens toegelicht op basis van welke gegevens hij tot dit besluit is gekomen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.2.2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht betreft, kan de Raad verder volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij stellen als volgt:

“De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dat dit niet gebeurd is in casu.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 TER VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, door het feit dat enerzijds enkel de toegankelijkheid tot de noodzakelijke behandeling voor de psychische aandoeningen van verzoekster wordt gecontroleerd, om vervolgens zomaar gratis te gaan stellen dat “medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging van de in het medisch attest beschreven aandoeningen is dus beschikbaar in Rusland”.

De werkelijkheid bestaat erin dat er door de arts-attaché nooit enig onderzoek is verricht inzake de psychosomatische problemen van verzoekster, de noodzakelijke behandeling hiervoor en de toegankelijkheid tot dergelijke behandeling.

Er is enkel onderzocht voor wat betreft de psychische problemen, waarna dan een conclusie is geformuleerd voor én de psychische én de lichamelijke klachten, waarbij het besluit geenszins geschaagd wordt door het onderzoek dat gevoerd werd.

Van verzoekers kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengen, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaand besluit, zonder enig onderzoek te verrichten inzake alle aspecten van de pathologie, én psychisch én lichamelijk, en of er zich in hoofde van verzoekster geen beletsel stelt.

Door enkel de psychische aandoening te onderzoeken en de noodzakelijke behandeling en de toegankelijkheid voor wat betreft de psychische aandoening, is er geenszins voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verder verwerende partij zich er diende van te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst en/of land van terugname.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins afdoende uit de motivering.”

3.3.2.1. Waar verzoekers de schending van artikel 5 van het EVRM in het hoofd van hun middel aanvoeren, merkt de Raad op dat verzoekers er zich toe beperken te verwijzen naar deze Verdragsbepaling doch dat een concrete uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 5 van het EVRM zou miskennen. Er wordt niet toegelicht op welke wijze de bestreden beslissing het recht op vrijheid en veiligheid van verzoekers in het gedrang brengt. De aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM is niet ontvankelijk.

3.3.2.2. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Dit onderdeel van het middel is derhalve eveneens niet ontvankelijk.

3.3.2.3. Voor wat betreft de opnieuw aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM, kan worden verwezen de bespreking dienaangaande in het kader van het eerste middel.

Het derde middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS